

Ketvirtam Advento Sekmadieniui.

Mišių Lektija.

Šv. Povilo Pirmasis Laiškas Korintiečiams 4, 1—5.

Broliai: Taip tegu mintija žmogus apie mus kaip apie Kristaus tarnus ir Dievo slėpinių dalintojus, kad kas būtų ištikimas. Man mažiausia yra, kad jus mane toistumėte, arba žmonių diena: bet nei pats savęs neteisū. Nes nieko neprisiūčiau: bet ne tuomi išteisintasi esmi. Kuris mane teisia Viešpats yra. Tai-gi nebandykite teisti pirma laiko, iki kol Viešpats ateis: kuris ir apšvies tamsybių paslaptis, ir parodys širdžių tikslus: ir tada kiekvienam bus garbė nuo Dievo.

Lektijos Paaikškinimas.

Pradžioje Sv. Povilas primena, kad Apaštalai yra Kristaus tarnai. Jo malonių dalintojai žmonės, ir kad žmonės taip turi ir manyti apie dvasiškiją. Kas turi klaidingą nuomonę apie dvasiškiją, tam sunku būti ištikimam Kristaus mokiniui, geriau sakant, negalima.

Sventasis Povilas šią tiesą parašė ne dėl savo garbės. Jam vistiek kaip žmonės jį teisė: nei jis pats sau nesiskyrė garbės arba papeikimo.

Jis sako, kad jo sąžinė gryna; bet nuosprendis apie jo vertę priklauso Dievui, o ne pačiam šventam apaštalui, nei jo mokiniams Korintiečiams, nei šiaip žmonėms.

Nors ir akivaizdus žinoti savo arba kitų vertę, bet turime to atsižadėti iki paskutiniam teismui. Tada pasirodys kas dabar paslėpta; tada paaikškes kokiais tikslais ir kokiais kas padarė gera ar bloga. Tada niekas neliks be užsipelnytos garbės.

Mišių Evangelija.

Sv. Liuko 3, 1—6.

Penkioliktąsiais Tiberio Cezario imperatoriavimo metais, Pontijui Pilotui prokuratoriūjant Judėjoje, o Erodui esant Galijėjos tetrarka, o jo broliui Pilypui esant tetrarka Iturėjos ir Trochonties salies, ir Lizanui esant Abilimijos tetrarka, kunigaikščiams esant Anui ir Kaipui Dievo žodis įvyko tyruose ant Zakarijo sunaus Jono. Ir nuėjo į visas Jordono apielinkes apskatinėdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, kaip yra parašyta pranašų Izaijo kalbų knygoje: Balsas šaukiančio tyruose: Rengkite Viešpaties kelią, ištieskite jo takus. Visokia klonis bus pripildyta ir visokis kalnas ir kalva bus nužemintas ir sugedusieji bus tiesūs ir šiurkštumynai visi lygiais keliais: ir visi kunai regės Viešpaties išgelbėjimą.

Evangelijos Paaikškinimas.

Žodžio "tetrarka" šiaip nėra Lietuvių kalboje: jis minėjamas tik Evangelijose. Tos tapo parašytos greikiškai; todėl liko greikiškų žodžių verčiant jas ir mūsų kalboje. Tetrarkomis Grekai vadindavo tuos karalių vaikus, kuriems tėvas mirdamas palikdavo po ketvirtą dalį savo žemių. V. Jėzui užėmiant visą Žydų žemę valdė tas Erodas, vadinamas didysis, kuris liepė nužudyti Betlėjans bernelius. Tam kraugeriu mirus jo žemė pasidalino į keturias dalis. Jo sunui Erodui jaunajam teko Galilėja. Kitiems vaikams teko kitos dalys. Bet pati svarbiausioji Žydų žemės dalis su tautos sostine Jeruzolima jau nebebuvo Erodo Didžiojo vaikų valdoma, kuomet Sv. Jonas ėmė skelbti atgailą.

Toje svarbiausioje dalyje valdžią turėjo iš Rymo nuo imperatoriaus atsiūstas valdininkas. Tas nebesivadino tetrarka, nes jis nebuvo karaliaus sunas. Bet jis buvo Rymo imperatoriaus atstovas. Rymo karuomenė buvo apgalvėjusi Žydus 60 metų prieš Kristų užgimsiant, todėl Žydų ir karaliai ir karalių vaikai turėdavo tiek valdžios, kiek Rymiečiai joms jiems duodavo.

Zinodami, kad paverttosios tautos sukilimai prieš pergalėtojus prasideda dažniausiai jos sostinėje, Rymiečiai pasinaudojo proga ir prašalinę Arkelajų, didžiojo Erodo sunų, Judėjoje pastatė savo valdininką.

Sv. Liukas, rašydamas Evangeliją ir norėdamas pažymėti, kad Sv. Jonas ėmė apskatinėti atgailą, paminėjo keturis augščiausius keturių Palestinos dalių valdininkus. Jis taip-gi paminėjo du asmenius, kuriuos tais laikais turėjo augščiausia dvasišką valdžią. Dabar didžiųjų atsitikimų laiką mes lengvai pažymime pasakydami metų skaitlinę nuo Kristaus Užgimimo. Sakome: didysis karas prasidėjo 1914 ir baigėsi 1918 metais nuo Kristaus gimimo. Bet kada Sv. Jonas gyveno, kada Sv. Liukas Evangeliją rašė, tada dar nebuvo to papročio skaitlinuoti metus nuo Kristaus gimimo. Tada nuotikis prisidėjo žymėti augštųjų valdininkų vardais.

Augštesnis už minėtuosius tetrarkas buvo Rymo imperatorius, nes jis valdė ir visą Italiją su Rymu, ir visą Grekų žemę, ir Ispaniją ir dabartinę Prancūziją, kuri tuomet vadinosi Galija, ir dalį Aprikos su Kartagina bei Egiptu ir pačią Žydų žemę. Imperatorium jį vadinosi delto, kad galėjo visiems liepti. Mat lotiniškai imperare reiškia liepimą. Pirmutinis Rymo imperatorius buvo Augustas ir vėlesnieji prie savo vardo prisidėdavo Augusto vardą. Sv. Jonui pradedant skelbti atgailą Rymo ir pasaulio imperatorium buvo Tiberius. Jis jau penkioliktus metus viešpatavo. Dar ir šiaudie imperatoriais vadinas tie, kurie ant daugelio karalių turi valdžią, kaip kad Rymo imperatorius turėjo valdžią ant Žydų karalių.

Evangelija sako, kad penkioliktąsiais Tiberiaus viešpatavimo metais "Dievo Žodis įvyko tyruose ant Zakarijo sunaus Jono." Tas sakinytis reiškia, kad Dievas paliepė Sv. Jonui, kaip kitados liepėdavo pranašams eiti ir skelbti atgailą. Sv. Jonas tam tikslui buvo Dievo skirtas dar prieš užgimsiant. Taip Angelas Gabrieliūs buvo pasakęs Zacharijai. (Liuk. 1, 17). Taip buvo pranašavęs ir Izaijas aštuoniais, bemažko, šimtais metų prieš Jonui užgimsiant. Bet vis-gi Jonas nepradėjo to savo darbo, kol negavo aiškaus paliepimo iš

dangaus. Iš to mes turime pasimokinti, kad dvasios dalykų skelbimo darbas yra neteisėtas, jei jis neprasideda su įsakymu arba leidimu iš tų, kurie yra tą valdžią gavę nuo Dievo. Visi savavaliai nezaležnikai turės skaudžiai atsakyti Dievui už savavališkumus.

Sv. Jono didžiausias uždavinys buvo skelbti atgailą. Adventu laiku tą mums ir dabar primena Bažnyčia. Nors Sv. Jonas gyveno senai ir toli, bet jo žodžiai šandie siekia mus čia pat iš arti. Mums nereikia eiti į Jordoną. Dievas surengė taip, kad Jo žodis ateina pas mus. Tik reikia paklausti.

Diduma katalikų be prievartos iš liuosos valios atlieka išpažintį prieš Kalėdas. Jei to nepadarėme, tai nesėkime valgyti Kučias nepadarę to. Labai negražu, kad kaikurie katalikai nežino kitokio prisirengimo Kalėdoms, kaip tik sotus privalgymas vakarykščiui prieš tą šventę.

Mes nevaikščiokime penimių takais. Mokėkime paklausti Sv. Jono Krikštytojo, peržiūrėti savo sąžinę ir kalybes nuplauti nuo jos nebe Jordono vandeniu, bet atgailos sakramentu. Tada ir Kučios vakariene bus geriau užpelnyta ir Kalėdų šventė žmogiškesnė.

Antras Apaštalo Sudėjimo Skiemuo.

1. Apskritos pastabos.

Pirmutiniai Apaštalo Sudėjimo žodžiai yra "Tikiu Dievą Tėvą." Antrasis skiemuo prideda: "Tr Jėzų Kristų, Jo vienatinį Sūnų, mūsų Viešpatį." Toliau eina trečiasis skiemuo: "Kurisai prasidėjo ši šventosios Dvasios, gimė iš Mergelės Marijos," paskui ketvirtasis: "Kentėjo prie Pontijaus Piloto," toliau penktasis: "Tapo prikaltas prie kryžiaus, numirė ir buvo palaidotas," dar toliau šeštasis skiemuo yra: "Nužengė į pragarus," o po to septyntasis: "Trečia diena atsikėlė iš numirusių," o aštuntasis sako: "Užžengė į dangų ir sėdi dešinėje Dievo Tėvo Visagalinčio" ir pagaliau devintasis: "Iš ten ateis gyvų ir mirusių teisti."

Šitie aštuoni Apaštalo Sudėjimo skiemens sudaro pačią svarbiausią dalį krikščionijos moksle. Ji vadinasi Christologija, t. y. mokslas apie Kristų, arba Soteriologija, t. y. mokslas apie Išganytoją, nes greikiškai Soter reiškia Išganytoją. Kartais mokslininkai suskirsto tuodu vardu reiškiančiu vieną mokslą. Christologija jie vadina Senojo Įstatymo pranašystes apie Kristų, o Soteriologijos vardas lieka tiems dalykams, kurie aiškina žmonių gimines nuopoliną ir nuodėnę ir išsigelbėjimą iš tos nelaimės Kristaus nuopelnais. V. Jėzaus atėjimas gyvų ir mirusių teisti jau nebeprisiekia prie Soteriologijos, o prie mokslo turinio "savo vardu", būtent Eschatologija. Grekų kalboje eschatos reiškia paskutinį, todėl ir mokslas apie paskučiausius daigtus: mirtį, pasaulio pabaigą, teismą, skaistykla, pragarą ir dangų vadinasi eschatologija.

Didumos mokslų vardai yra imti iš Grekų kalbos delto, kad senovėje Grekai buvo labai mokyta tauta.

2. V. Jėzus ir Švenčiausioji Trejybė.

Amžinasis ir visagalis Dievas visuomet buvo ir yra vienas trimis asmenimis. Žmogaus išmintis negali suprasti amžinatvės, neturintiesi nei pradžios, nei pabaigos. Nors ilgas yra pasaulio amžis, bet jis yra menkintis suliginant su amžinatve. Visa tos amžinatvės ilgybe Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia spindėjo ir spindi ramios neapribotos laimės šviesybe.

Kadangi visų trijų Asmenų Sv. Trejybėje yra viena ta pati vieno Dievo prigimtis, tai Dievas Sūnus buvo ir yra lygus Dievui Tėvui, nesilpnesnis nei nejaunesnis už jį. Žmonėse viena meilė riša tėvą ir sūnų, bet tėvo širdyje ta meilė yra vienokia, sunašs širdyje kitokia, nors abidvi lygiai stiprios. Iš to mums artymo ir suprantamo žmogiškų jausmų skirtumo galime šiek tiek numanyti Dievo asmenų skirtumą, kad Pirmojo Asmens ypatybė panėsi į žmonių tėvišką meilę, o Antrojo Asmens — į sunišką meilę.

Apribotose žemės daigtuose pirma būva protas, o paskui jo mintis, pirma yra liežuvis, o paskui jo ištartas žodis; pirma yra tėvas, o paskui sunas. Didelę klaidą padarytume, jei sakytume, kad Dievo ypatybės yra tokios kaip žmogaus.

Antrasis Dievo Asmuo yra Pirmojo Sunus, bet nejaunesnis. Antrasis yra Pirmojo Žodis, bet ne vėlesnis. Antrasis yra pirmojo Išmintis, bet ne paskesnė už jį.

Ta pati šviesioji saulė leidžia raudonus žalius ir mėlynius spindulius, nors joje jie sudaro vieną skaiščią visai nemargą šviesą. Iš to pakildama mūsų mintis prie Dievo suprantama, kad Antrame Švenčiausios Trejybės asmenyje yra Sunaus, Žodžio ir Išminties gerumai nepasidalinę, bet susilieję, ne atskirai, bet skaiščioje ir geresnėje vienybėje negu mūsų išmintis gali įspėti.

Tie daigtai yra taip augsti, jog žmogaus protas niekada nebutų sugalvojęs jų, jei paties Dievo įkvėptieji pranašai ir šventojo Rašto sustatytojai nebutų pravedę kelio. Tik iš jų žodžių žinome, kad Antrasis Asmuo Švenčiausioji Trejybėje yra Sunas, Žodis ir Išmintis, turintys visa tą gerą, kas yra išreikšta tais trimis žadžiais ir neturintys tų trukumų, kokių yra žmogiškuose sunuose, žodžiuose ir išmintyse.

Pats Dievas du kartus aiškiai pasakė, kad Jėzus yra Jo Sūnus. Pirmą kartą tai buvo, kada Sv. Jonas krikštijo V. Jėzų. Tada parėjo balsas iš dangaus: "Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriame sau labai pamėgau." (Liuk. 3, 22). Antru kartu V. Jėzui su apaštalais esant ant kalno taippat Dievas tarė: "Šitas yra Mano mylimasis Sūnus: Jo klausykite." (Mrk. 9, 6).

Pats Išganytojas taip-gi nekarta pasivadino save Dievo Sunum. Kuo met parizėjai rengėsi Išganytoją nužudyti, jis jų tikslus žinodamas pasakė jiems prilyginimą apie vyžnyto savininką, kuris buvo parsamdes savo vyndaržį darbininkams. Tiems neduodant daržo vaisių savininkui Viešpats pirma siūnčia tarnus, paskui ir savo Sunų tarėdamas: "Pagerbs mano Sunų." Bet samdytojai nepagerbė, tik išvedė iš daržo nužudė. (Mat. 21, 33—41). Tame prilyginime savininkas reiškia Dievą, Sūnus Kristų, darbininkai Jeruzolimos parizėjai. Taip pat ir prilyginime apie karalių, kvėčiantį žmones į sunaus vestuves. (Mat. 22, 1—10). Karalius reiškia Dievą, Sūnus Kristų, o nenorė-

jusieji ateiti reiškia parizėjus ir jų vienminčius.

Kuomet Išganytojas užklausė mokytinių, kuomi jie Jį vadina, Sv. Petras atsakė: "Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kuris iš pasaulį atėjai." Tada Kristus pagyrė Petrą, pasakė, kad tik nuo Dievo Tėvo tą apreiškimą gaves ir pastatė Petrą Bažnyčios stiprybės uola, duodamas jam dangaus karalystės raktus reiškančius didžiausią valdžią. (Mat. 16, 16—18).

V. Jėzus yra Dievo Žodis. Tą tiesą aiškiausiai ir gražiausiai randame išdėta Sv. Jono Evangelijos pradžioje. Ten šitaip yra:

Pradžioje buvo Žodis ir Žodis buvo pas Dievą ir Dievas buvo Žodis. Tat buvo pradžioje pas Dievą. Viskas per jį tapo padaryta ir be jo nebuvo padaryta nieko kas tik padaryta tapo. Jame buvo gyvybė, ir gyvybė buvo šviesa žmonėms. Ir šviesa tamsoje šviečia, o tamsybė jos neapėmė. Buvo Dievo siūstas žmogus, kurio vardas buvo Jonas. Šitas atėjo liudyti, kad liudijimą duotų šviesai, idant visi tikėtų per jį. Jis nebuvo šviesa, bet kad liudijimą duotų šviesai. Buvo tikroji šviesa, apšviečianti visus žmones ateinančius į šį pasaulį. Pasaulyje buvo ir pasaulis per jį padarytas tapo ir pasaulis jo nepažino. Į savybę atėjo, ir savieji jo nepriėmė. O visi kurie priėmė, tiems davė galybę tapti Dievo sunumis, tiems ką tiki jo vardu, kurie ne iš kraujų, ir ne iš kuno valios ir ne iš vyro valios, bet iš Dievo yra užgimę. Ir Žodis tapo Kunu ir gyveno mummyse ir matėme jo garbę, garbę kaip viegingio, kurį Tėvas pagimdė, pilną malonės ir tiesos. (Jon. 1, 1—14).

ŠV. PRANCIŠKUS KSAVERAS, TĖVŲ JEZUITŲ KONGREGACIJOS INDIJOS IR JAPONIJOS APAŠTALAS.

(Gyveno 1506—1552).

Sv. Pranciškaus šeimyna paėjo nuo Navaros karaliaus. Jo broliai buvo kareiviai, o jis atsivadė mokslams. Sventasis savo jaunystės metuose neparodė tų gerų ypatybių, kuriomis paskiaus taip labai pragarėjo. Tiesa, nenusidėdavo sunkiai, bet dėl savo greito, gyvo budo buvo palinkęs prie šio pasaulio tuštybių ir norėjo pragarėti. Devyniolikos metų jaunikaitį tėvas pasiuntė iš Ispanijos į Paryžių į augštesnius mokslus. Pranciškų apdovanotas smarkiu protu, mokėsi gerai, bet kad daug pinigų eikvojo, norėdamas perpuikiai gyventi, tėvas, nors gana turtingos pilies Ksavera savininkas, negalėjo ir nenorėjo daug pinigų ant jo mokslo išleisti. Sumanė tad namo pakviesti. Sužinojo apie tą vyresnioji duktė, Magdalena, Pranciškaus sesuo, kuri, budama Gandos vienuolyno viršininke, dideliu dievotumu pragarėjo. Ji parašė laišką tėvui, idant jos brolį Pranciškų nuo mokslo neatitranktų, sakydama, kad jį V. Dievas aprinko apaštalu naujam pasauliui. Tą jos pranašiską laišką rado pilyje Ksavera. Tėvas paklausė dukters ir Pranciškų paliko Paryžiuje. Jaunikaitis dar daugiau pašoko mokslo, taip kad garbingai išlaikė kvotimus iš filosofijos ir galėjo pats kitus mokinti.

Buvo tuomet Paryžiuje tarp studentų Sv. Ignacas Loyola, Jezuitų Kongregacijos įsteigėjas. Tas jau tuomet dar besimokindamas šventai gyveno ir ne tik tai ant savo draugų, bet net ir ant profesorių turėjo išganingą įtekme. Išpradžios Pranciškų neapkentė jo ir pašiepė jį. Ignacas vienok nenuleido nuo jo akių ir įvairiais būdais taikėsi, medžiojo Pranciškų Dievui sugauti, permatydamas, kad jis gali būti nepaprastu įrankiu Dievo garbei praplatinti. Pradžioje Ignacas turėjo didelį vargą su Pranciškum; nukentėjo paniekimu, pajuokų, bet galų gale sugavo jį Kristui. Tuo ypatingu būdu patarukė prie savęs Pranciškų, kad jam paskolindavo pinigų, ir kaip tik tai galėjo teikė jam savo patarnavimą. Pranciškų apvainuodamas jo prielankumą ir augštas dorybės, pradėjo atsimainyti ir savo asmeninę garbę, apie kurią pirmiausia neliaudavo mąstęs, pašventė Dievo garbei. Nuo to laiko dar labiaus susidraugavo su Ignacu ir visame klausė jo išganingų pamokinių; atsivadė maldai ir gailėtingiems darbams. Be to, dar sunkiai pasninkavo.

Trisdešimtis septynių metų drauge su Ignacu ir kitais septyniais draugais sudėjo įžadus apleisti pasaulį ir apskatinėti Evangeliją tarp Turkų. Visi nuvyko į Veneciją, kad iš ten nuplaukus Jeruzalin. Belaukdami patogios valandos, atsivadė ligonių prižiūrėjimo miesto ligoninėse. Tuomet jie visi jau buvo kunigai. Sv. Pranciškų, maloniai apsieidamas su ligoniais, turėjo išganingą įtekme ant jų, bet ir nemažai vargo prityrė, nes ligoniai buvo apdengti dvokiančiomis žaidomis ir nedėkingi savo prižiūrėtojams.

Daugiaus kaip metus išbuvę Venecijoje, kuomet to miesto prasi-dėjo karas su Turkais, iškeliavo Ryman, kad pats Sv. Tėvas jiems paskirtą vietą jų apaštališkiems darbams. Pranciškui teko Bononiją (Italijoje), kur darbuosi su dideliu pasisekimu, ligonių lankydamas; pamokslus sakydamas, vaikus mokydamas; dievobaimingus ragindamas priiminėti tankiai Sv. Sakramentus, o turtingus prie gailėtingų darbų. Taip darbuodamasis, visus traukė prie Dievo. Sv. Ignacas pašaukė jį Ryman, kur taip-pat su didele žmonių nauda darbuosi.

Portugalijos karalius Jonas III, turėdamas daug žemės Azijoje, Indijoje norėjo tarp anų šalių gyventojų praplatinti Kristaus tikėjimą. Girdėdamas apie Sv. Ignaco ir jo draugų apaštališkus darbus, prašė popėžiaus tam tikslui paskirti kelis vyrus. Tarp tų buvo ir Sv. Pranciškų. Gavęs Sv. Tėvo palaiminimą ir reikalingus nuo karaliaus dokumentus su dviem kunigais iškeliavo į paskirtą vietą Indijoje. Ta kelionė buvo labai ilga, net per visus metus tęsėsi. Šventasis vienok veltui laiko neleido. Prižiūrėdavo ligonius laive esančius, mokino keliaujančius ir ragino prie maldingumo. Ant to laivo buvo didelis nusidėjėlis, kurs per ilgus metus nebuvo atlikęs išpažinties, bijodamas sunkios atgailos. Sv. Pranciškų, išklauses jį, uždavė tik vieną Sveika Marija. Nuo to laiko tas žmogus darė sunkią atgailą ir laimingai pasimirė.

Sv. Pranciškų buvo daugeliu žvilgsnių neapsakomas misijonieris ir apaštalas. Vienas jo gyvenimo rašytojas apie jį taip sako: "Pasakykite man kokį generolą, išėmus Cezarą ir Napoleoną, kursai karo laiku parodytų tiek nuostabaus judėjimo, energijos, apskrumo, ištvėrmės, kiek Sv. Pranciškų Ksaveras." Jis prie to dar užlaikė naują liuosą, nenusilpnintą dvasios tvirtybę! Rodėsi, kad jo kunas igabalus susidraskys nuo tokių greitų, nuolatinių kelionių Indijoje ir Japonijoje. Iškeliavdavo pėščias per miškus, kalnus ir smiltynus. Sunku tikėti, kad jis tik tris ar keturias daugiausiai valandas išsėdavo iš kas parą ir matindavosi ryžiais bei vandeniu; ašutinės nuo savęs ne nenusivilkdavo, plakdavosi iki kraujo, daugel sunkių darbų

atlikdavo: tarnaudavo ligoninėse, steigdavo naujas arba rūpinosi Sv. Povilo kolegija Indijos sostinėje; mieste Goa. Tankiai rasydavo laiškus savo jenerolui, Sv. Ignacui, kaip jo pavaduotojas Indijoje, tankiai rašinėjo Portugalijos karaliui ir kitiems angliems asmenims, daug pranešimų siųsdavo į Rymą, kaip Apaštališko Sosto delegatas rytuose, savo rankomis apkrikštijo apie 200 tukstančių stambeldžių, nunešė tikėjimo šviesą Ceilono ir kitų salų gyventojams, pirmas užkūrė Evangelijos šviesą Japonijoje, kur du metus darbuosė, o viską darė nebėle kaip arba paviršutiniai, bet iš pamatų ir gerai dalyką apmąstant. Kuomet tą viską ir kitokius nuostabius dalykus iš jo gyvenimo paimsi apsvarstyti, tai negalima apgalvoti, kaip galėjo vienas žmogus tiek ir taip svarbių dalykų atlikti! Turime pripažinti, kad jo sesers Magdalenos pranašystė apie jį kuotikriausiai išsipildė.

Sv. Pranciškus ėmė uolumo pavyzdį nuo Sv. Povilo. Perdrasu butų pasakyti, kad su juomi susilygino, bet galima pripažinti, kad prie jo žymiai prisitarno. Ne kiekvienas gali lygintis su Ksaveru, bet ar negalima butų jo praktiką ir budą prie mūsų laikų pritaikinti? Jo svarbioji taisyklė buvo, kad turime pergalėti arba patraukti prie savęs priešą jo lauke. Bet kaip tenai patekti? Čia vėl ateina į pagalbą kita taisyklė: "Ineiti jo durimis, o išeiti savomis." Mieste Goa budamas, vieną turtingą Portugalą atvertė ir iš didelių nusidėjimų išgelbėjo savo malonumu, valgydamas su juomi ir gerdamas, ir ant pietų pas jį užsipašydamas. Vieną kareivį labai užkietėjusios širdies ir burnotojų patraukė prie išpažinties ir atgailai uždavė vieną "Tėve mūsų" ir vieną "Sveika Marija", o už jį pats savė baisiai plakė. Kuomet anas kareivis jį pamatė taip darant, maldavo, kad paliautų plakties, prižadėdamas pats savė už nuodėmes bausti, ką ir išpildė. Pranciškus žinojo, kad Japonai įaiko neturtėlius prakeiktais ir juos niekina. Kuomet norėjo prieiti prie paties karaliaus, idant jį prie Kristaus tikėjimo patraukus, tai padėjo savo pakeleivio prastą rūbą, o apsilviko gražiais drabužiais ir su keliais draugais, taip pat gražiai pasirūdžiusiais, tarsi su kokiais palydovais, nuėjo į karaliaus rūmus. Padavė taip pat karaliui dovanas ir laiškus nuo Portugalijos karaliaus, nuo Indijos viceministro ir nuo Goa vyskupo. Japonijos karalius su dideliu noru pasiumtinį ir dovanas priėmė ir leido skelbti Dievo žodį. Tokiu būdu atidarydavo sau duris prie širdžių. Tame dalyke Pranciškus sekė Išganytojo pavyzdį, kursai užsipašydavo pas nusidėjėlius ir tuomi juos atversdavo, kaip Zokėjų ir kitus. Tuo žvilgsniu visi galime imti pavyzdį iš Indijos ir Japonijos apaštalo. Musų malonumas ir protingas pasielgimas atidarys mums duris prie artimų širdžių, mes, tiesa, kartais užsipašome ir pas didelius nusidėjėlius, bet neapsieiname kaip reikiant.

Taip besidarbuodamas Sv. Pranciškus šimtus tukstančių stambeldžių atvertė prie Dievo, daugybę paklydėlių sugrąžino ant tiesos keliu. Pačioje pradžioje, atvykęs į Goa, Indijos sostinę, pradėjo nuo ligonbuočių, pirmiausiai atversdamas ligonius, paskui miestiečius, galop tolimesnius, taip kad į trumpą laiką tikinčiųjų skaitlius siekė į keturiasdešimt tukstančių.

Platindamas visoje šalyje Kristaus mokslą, nesykį buvo gyvasties pavojuje. Daug kartų stambeldžių kunigai norėjo jį nužudyti, bet V. Dievas stebuklingai jį gelbėjo iš priešų rankų. Dienomis darbuodamas žmonių labai, naktimis meldavosi ir vargindavosi. Už tokį uolų darbavimąsi Dievas suteikė jam stebuklų darymo dovaną, kuriais daugiausiai patraukdavo stambeldžius prie Kristaus mokslo.

Sv. Pranciškus norėjo ir į Kynus nueiti. Nuplaukė ant salos Saneyano, ant kurios Portugalai su Kynais prekybos reikalus vedė. Ta sala yra astu nuo Kynų žemės 80 Italijos mylių. Nebuvo ant jos namų, tikai budos iš šakų padarytos. Niekas jam nenorėjo pagelbėti persikelti į Kynų žemę. Net apleido jį Portugalas, jo šeiminkas, nuo kurio gaudavo maisto. Turėjo tat gyventi iš išmaldos. Susirgo ir vienoje budoje, kuri buvo be stogo, pasimirė 27 Lapkričio, 1552 m., turėdamas keturiasdešimt seserius metus. Taip užgeso ta šviesi saulė, kuri iš Europos vakarų nunešė šviesą į Azijos rytus. Jo kuną pervežė į Goa, kur ir dabar tebeilsisi. Popežius Grigorius XV priskyrė jį prie šventųjų. N. M. T.

AR INEITI BAŽNYČION?

Viena jauna mergina, eidama išryto į darbą, sutiko tulą jaunikaitį, einantį taip pat į tą vietą. Ejo kartu, linksmi šnekučiuodam.

Prisiartinio prie bažnyčios, kur Agota buvo papratusi kasdieną užėiti aplankyti V. Jėzų Švenč. Sakramente. Tas trumpas aplankymas pastiprindavo ją prie kasdieninių darbų ir maldingume. Tuo tarpu besitartinant prie bažnyčios, apėmė ją pagunda. Ką manyt apie ją tas jaunikaitis? Nenoriu, kad mane palaikytų davatka, nes galima sau pakenkti, pasirodžius dievobainingai, ypač netikėlių akyse, o kasžin kuo jis yra.

Ne! šiandieną neužeisiu bažnyčion!
 "Atmesk klaidingas žmonių nuomones," sakė jai Dievo malonė. "Neapleisk to aplankymo!" Agota paklausė tos malonės. "Turiu čia su Tamsta atsiveikinti," tarė ji. Iki pasimatymo.

Draugas linktelėjo ir nuėjo toliaus. Agota-gi inėjo bažnyčion, o ta valandėlė pasikalbėjimo su V. Dievu pripildė jos dūšią didele viduje linksmyme.

Antrą dieną vėl jie susitiko, bet daug vėliau. Jaunikaitis tarė jai su kai-kuriuo nedraugumu: "Pasinaudojęs vakar iš jūsų pavyzdžio ir grįždamas nuo darbo, užėjau taptat bažnyčion."

"Ar ir Tamsta esi katalikas! Labai tuomi džiuguosui."

Po dviejų mėnesių paskiauos tarė jai:

"Gerbiamoji Agota, esu dėkingas, Tamstai, už savo laimę ir nebusiu ramus iki viską nepasakysiu ir nepadėkosiu."

"Nieko nesuprantu", atsakė Agota, "Kalbėk, Tamsta aiškiaus."

"Gerai. Atsimeni aną rytą, kuomet pirmą kartą ėjome, o prie bažnyčios palikai mane, kad inėjus tenai ant valandėles.

Aš nuo labai senai buvau pametęs visokią maldą ir buvau blogas katalikas, per tat viduje jčiau didelį nesmagumą ir susigrauzimą, o tas apkartinio visus mano paviršutinius pasilinksmimus ir pramogas, kuriais stengiaus sąžinę užmigdyti. Tavo maldingumas ir drąsumas pažadino ir mane pamesti blogą ir grįžti prie Dievo. Grįždamas iš darbo užėjau taip pat ir aš bažnyčion po ilgo tenai nebuvimo, paskiau tą dariau kasdieną. Pajutau reikalą ir pajėgą grįžti prie savo tikėjimo, o ir pildyti jo pareigas. Atlikęs išpažintį ir priėmęs Švenč. Sakramentą, atradau ramybę ir vidujinę linksmumą savo sielai. Už tą atmainą Tamstai esu dėkingas."

Jeį visos mergaitės taip elgtųsi, tai kiek gero padarytų savo draugams ir pažįstamiems.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie Švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

SKYRIUS XII.

Apie krikščioniško džiaugsmo dvasią.

Niekada nepasiduok nuliudimui, dievotumo priešui. Delko turėtu buti nuliudus ta dūšia, betarnaudama Tam, kas sturengs jai amžiną džiaugsmą? Tik nuodėmė gali sukelti kokią apmaudą ir neramumą, o daugiau niekas. Bet ir po nuodėmės apmaudos tuojaus privalo sekti džiaugsmas ir nusiramimas. Užlaikyk savyje tą šventą džiaugsmą, kuris stiprina dūšios jėgas ir to mokina artumą.

Kiek galima, buk linksmas, kuomet ką gera darai, nes daryti gerai ir linksmai dvigubina gero darbo nuopelną. Jei atsitiktų klaida, nenuliusk delto, nes tai butų dėti prie klaidos klaidą, bet buk ištvėrimingas troškime gerai daryti, (nors gali kartais atsitikti nukrypti nuo to), nes užlaikydamas ištikimybę gyvensi visuomet džiaugsmė. Galop niekada nepasiduok liudnumui ir skrupulams, ir, kiek galima, buk visada ramus budu. Aš patariu įgyti tą šventą džiaugsmą, bet jis tebūva rimtas, nesakau melankoliškas, liudnas, paniures ir išdidus, bet šventas ir malonus.

SKYRIUS XIII.

Apie dvasios sausumą.

Dažnai atsitinka, kad nejauciamė jokios paguodos, mylėdami Dievą. Buvame net prislėgti visokių neramumų, kurių velnias sukelia mus širdyje, pakidamas mintį, kad mes, gal but, nepatinkame Dievui, kad mus meilė yra tuščia ir dažnai tokiuose atsitikimuose apiplėšia mus nuo tos paguodos, kuri beveik visada jaučiama visuose kituose gyvenimo negerumuose. Tikėjimas neabejotinai užtikrina mus, kad po neramumų ateis maloni atsilsio diena. Bet musų dūšios priešas kluduo jai klausyti tikėjimo patarimų. Toji baisi mintis, kad nėra jau mums paguodos, vis dar pasilieka.

Bet čia tai ir reikia parodyti Viešpačiui savo nepergalimą ištikimybę. Reikia tarnauti Dievui gryna meile, noru pildyti Jo šventą valią, netiktai tada, kada visai nejauciamė malonumų, bet ir tada, kada liudnumo ir bausmo jura mus apima. Tarp piktžodžiamų, sopulių ir nuliudimų sv. Jonas ir sv. Pana Marija po Kryžium stovėjo tvirti. Jūdviejų meilė nejudėjo, nors Išganytojas neišliejo ant jų dviejų nei paguodos, nei džiaugsmo, nors Jo akis, aptemusios nuo mirties, metė ant jųdviejų tik sopulingus žvilgsnius.

Dvasiniai kentėjimai grynai išvalo meilę, nes panaikina visus jaučiamuosius smagumus, del kurių dažnai rimamės prie Dievo, o vienija mus tiesiog su Juo, širdį su širdimi, valią su valia, neįleisdami į tarpą jokių jausminių patenkinimų.

Kaip-gi skaudu mus vargšiai širdžiai, kuomet jį jaučiasi, kaip ir apleista meilė. Ji jos visur ieško veltui, arba nors taip tiki.

Viršutiniai jautuliai negali jos nuraminti, vaidentuvė kankinama visokiais savo išmisiais, protas išgaždintas visokiais supratimais ir nors meilė gludo širdies gilumoje, tačiau širdis to nežino. Ji žiuri į ją, ir nemato jos, sutinka ir dar nepažįsta.

Ką daryti tokioje daugybėje išbandymų? Sekki Jėzų Kristų. Te numiršta mus valia Dievo valioje ir kalbėkime su Jėzumi: "J Tavo rankas pavedu mano dūšią;" tuomet nužemintai prisitaikink prie to, kas Jam patinka, visiškai pavėsdamas Jam savo valią. "Ne, Viešpatie, aš trokštu jausti ne kitokį džiaugsmą iš tikėjimo, vilties ir meilės, kaip jėgą teisingai ištarti, nors ir ddžiausiamė dvasios uždžiuvime, kad esni pasirengęs vely numirti, negu nustoti tikėti, turėti viltį ir mylėti. Jei tavo tokia valia, kad iš dorybių, kurias tavo malonė man suteikė, nejausčiau jokio malonumo, aš pasivedu tai valiai, nežinėdamas į mano priešingumą."

Tai-gi ir didžiausiamė apleidime aukok aktus meilės ir pasitikėjimo Dievu ir, užėjus liudnumui ir neramumui, nenustok drąsos. Savy-meilė kelia tavjvę tą sumišimą. Mes nusimename del savo netobulumų ne tiek iš meilės Dievo, kiek iš savy-meilės.

Jei jauti, kad tavo širdis yra atšalus, daryk meilės aktus, išreikšdamas, kad visa tavo viltis yra Dievo gerume, kad tu save pavedi Jam į rankas. Gal but sunku padaryti tokių aktų, bet jie nėra negalimi ir tokiuose atsitikimuose mes privalome Dievui parodyti savo ištikimybę. Tikėk, kad nors iš tų aktų nejauti jokio linksmumo, jie bet-gi yra Dievi malonus. Nesvajok, kad tik tavo lupos šnabžda juos, nes jei tavo širdis su tuo nesutiktų, jos negalėtų ištarti nei vieno žodžio. Tai atmindamas, buk ramus ir kalbėk su Dievu apie kitus dalykus. Juo didesnis mus vargas, tuo didesnis privalo buti ir pasitikėjimas. "Manai, mano dukte," tarė musų Viešpats vieną kartą regėjime sv. Teresei—"kada nuopelnai tau eina, kada džiaugiesi laime, kuri yra mano prielankumo ir malonės vaisius? O ne, jie yra tada, kada darai, kenti ir myli. Ar nežinai, kad mano tarnas Povylas, tik tada paragavo neapsakomų džiaugsmų, žinomų tik danguje, kada daug visako iškentėjo? Ar nesvarstei to, kad mano gyvenime, pilname kentėjimų, mano garbė apsiereikė tik vieną kartą ir tik trumpai, ant kalno Tabor? Ar užmiršai už kokius sopulius ir vargus mano motina pelnė džiaugsmą nešioti mane ant savo rankų? Jei Simeonas nebūtų to jai išprašavęs, tai mano dangiškasis Tėvas butų apreiškęs jos dūšiai visą busiančią mano kančią."

"Ir visi tie mano didi šventieji, kūrėtos išvedžiau į dyknę ir vėnatves, praleido savo gyvenimą nuolatinėje atgailoje. Jie iškentė nesuskaitomus piktos dvasios ir savo geidulių užpuolimus, o ar jie ne dažnai ilgą laiką budavo palikti be jokios paguodos? Tikėk, mano, mano dukte, mano širdis myli tuos, kuriuos jį labiausia žeidžia ir mato, kad jų meilė yra lygi jų sopuliams."

"Kokį geresnį savo meilės užtikrinimą galim duoti, kaip geisti tau to, ko pats sau geidžiau?"

"Svarstyk mano žaidas. Žiūrėk, ar tavo sopuliai dega nuo mano meilės, sulygink su tais, kuriais degiau aš nuo tavo meilės. Štai tiesos kelias! Kada pažįsi jį gerai, sujungsi savo ašaras su tomis, kurias aš praliejau už žuvusias dūšias, kurias mintys, rūpečiai ir ilgėsiai vedė į kitus kelius."

SKYRIUS XIV.

Apie apsigavimus dievotume.

Tikrojo dievotumo, tikėk man, nesudaro malonios ir jaučiamos paguodos, kurios išspaudžia ašaras ir iššaukia dūšėjimus ir, pildant nekuriuos dvasiškus lavinimus, įveda dūšią ir pilną pasitenkinimo stovį. Ne, tie dalykai neturi nieko bendra su tikru dievotumu. Daug dūšių, turinėjų tokią paguodą, yra pilnos ydų ir neturi tikros meilės Dievo. Matome, kad musų dieviško Išganytojo meilė ir gerumas sujudina jas iki ašarų, jos dusauja ir meldžiasi su pavyzdingu karštumu, bet paduok jas bandymui, tai pamatysi, kad tos ašaros tai, kaip karštą vasarą lytus, krinta stambiais lašais, bet nesusergeria. Taip jos, nors išrodo labai gaudžios, bet krinta ant kietos širdies ir nesuminkština jos. Tokie nesiskubina paskirti neturtėliams vieną, antrą skatiką iš savo turtų, kartais netikusiai ingyty, nesistengia taisyti savo palinkimų, gadinančių tarnavimą dieviškam Viešpačiui, del kurio senenai taip daug verkė. Deja! pikta dvasia dažnai pasinaudoja tomis mažomis paguodomis suviloti dūšias, ir nukreipti jas nuo tikro ir tvirto dievotumo, kuris yra stiprybėje, patyręs visuomet pasirengusios noliai išpildyti visą, kas tiktai gali Dievui patikti.

Nepasmerkiu to jautrumo, bet trokštu, kad jis nebūtų bergždžias, kad jis nebūtų kaip kudičių draugiškumas, kuris yra švelnutis, bet silpnutis. Gera tai, kad mus širdis pasidaro minkštesnė, bet to neužtenka. Turime daryti Dievui auką iš savo malonumų ir džiaugsmų, turime visą širdį jam atiduoti, nes Jis to nuo mūsų nori. Apsigavimai besilavinime dievotume yra taip pat pavojingi. Kiekvienas privalo praktikuoti dievotumą sulyg savo gyvenimo luomo ir stovio. Kitaip dievotume turi lavintis beturtis, kitaip turtuolis, vienai našlė ir nevedė, kitaip porose gyvenantieji. Be to, dievotumo praktikavimas turi buti pritaikintas prie kiekvieno jėgų, užsiėmimų ir priedermių. Jei darbininkas sėdėtų per dienas bažnyčioje, kaip vienuolis, jei šeimynos tėvas nesirupintų padidinti savo turtų, kaip nevedęs, jei kunigas pildyme savo priedermių mėgtų buti visuomet vienas ir tylis, lig Kartuzas, tai dievotumas butų netęsingai suprasas ir nepakeičiamas. Tokia klaida dažnai atsitinka, ir pasaulis, kuris neatskiria ir, neatkirs tikro dievotumo nuo tų, kurie vadina dievotais, niurna ir smerkia dievotumą, kuris visiškai yra nekaltas už tą iškreipimą.

Tikrasis dievotumas viską tobulina ir nieką negadina. Šeimynoje viešpatauja sutikimas ir vienybė, jei jų gaivina dievotumas. Šventi Juozapas, Lydija ir Krispinas tikrai dievoti savo dirbtuvėse. ŠS. Ana, Morta, Monika, Aklvilė ir Priscillė — savo gaspadorystėje, Sv. Kornelijus ir Sebastijonas armijoje, Sv. Liudvikas ir Edvardas ant sosto.

SKYRIUS XV.

Apie pagundas.

Trimis laipsniais žengiamo į nusikaltimą: pagunda pasigėrėjimu ir sutikimu. Nors pagunda prie kokios nors nuodėmės tvirtų visą mus gyvenimą, tai ji negali padaryti mus Dievui nepatinkamais, kollei nepamegšime jos ir nesutiksime su ja. Taip yra delto, kad pagundoje mes neveikiame, bet tiktai kenčiame ir kollei mes nemėgstame to, niekas negali mus peikti. Sv. Povylas ilgai kentė kunio pagundas, bet nenustojė buvęs Dievui malonus, priešingai, Dievas buvo del jų pagarbintas.

Reikia buti labai drąsiam pagundose ir mokėti skirti tarp jautimo pagundos ir sutikimo su ja. Mes galime jausti jas, bet galime nesidžiaugti jomis; gi sutikti su jomis negalime pirmiau nepasigėrėje jomis, nes pasigėrėjimas, paprastai, eina pirma sutikimo. Tegu musų išganymo priešai, kiek tik gali ir nori stato prieš mus save su visais savo monais ir viliojimais, tegu jie stovi visuomet prie mus širdžių durių, pasirengę tenai įeiti, kollei mes esame tvirti ir nesigėrime tuo viskuo, negalimas daiktas, kad mes užrūstintume Dievą. Nors nevisuomet žmogus gali nejausti pagundų, bet jis visuomet gali su anonis nesutikti. To dėlei, nors pagundos tęstus ilgiausiai, jos negali užgauti mus, kollei jų nemėgstame.

Užpuolus didelėms ir smarkioms pagundoms, pamėgimas atbunda žemesniamė žmogui, apipildamas dūšią lyg pelenais ir pridengdamas Dievo meilę. Ji rodosi ppanykusi net iš širdies gilumos ir išėjusi iš minties, ir jau nesurandama, Bet-gi yra žinia, kad nors dūšia ir kuas butų labiausia sumišę, jei mes esame pasiriję nesutikti su nuodėme, tai smagumas, kuris yra malonus viršujam žmogui, nepatinka vidujam.

Jei jauti pagundą savyje, pulk prie Dievo, šaukis Jo pasigailėjimo ir Jo pagalbos. Tai vaistai, kuriuos pats mus Viešpats parodė. "Melskitės, kad neįpultumėte į pagundas". Jei pastebi, kad pagunda nesibaigia, bet dar auga, skubėk dvasioje prie šventojo kryžiaus ir, rodos, matyk Jėzų nukryžiuotą. Prižadėk, kad jai nepasiduosi, prašyk Jo pagalbos ir išpažink, kad nepasivėsi, kollei pagunda tvers. Taip darydamas, savo mintis daugiausia kreipk prie Dievo, nepaisyk per daug pačios pagundos, nes jei tai darytum, ypač kada pagunda yra stipri, tai tavo drąsa imtų svyruoti. (Daugiau bus).

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Istorija dar negreit sužinos kas buvo tikrasis baisiojo karo kaltininkas. Tik žinia, kad seserys vienuolės to kara nesukėlė ir joje, jei dalyvavo, tai tik gelbėdamos ligonius bei sužeistuosius. Tačiau toms seserims Austrijoje prisineina kentėti baises karo pasekmes. Amerikos gailėtingųjų organizacijų igaliotinis daktaras Ernest Meyerhofer iš vietinių gydytojų surinko raportus apie žmonių sveikatingumą, o iš tų raportų pasirodo, kad vienuolijose dauguma seserų serga osteomalacija, t. y. kaulių suminkštėjimas iš neprivalgymo. Ta liga pasauliniuose žmonėse jau mažinasi, bet moteriškose vienuolijose tebėra, nes seserys pirma aprupina valgiu auklėtines, o pačios pasitenkina likučiais.

"MEILE" Literatūros — mokslo visuomenės katalikiškos laikraštis.

Išleista kas mėnesis. Vienas iš įvairiausių lietuviškų laikraščių. "MEILE" taip pat yra daug įvairių ir naudingų skaitymų. Kiekvienas turintis laisvą laiką, išleista kunigas M. J. Urbonas.

Kainos: mėnesiui 1.00
 Užuorbežė 1.50
 Raskite šiame adresu: 2.00

"MEILE" 361 State Street, Boston, Mass.

Gruod. laikė n. Jurgio S. Cibū parapije kad Vy. \$425. K. siaučia kėjo pa ninkam. Daugiau E. Vair pp. Rag Raporta mu. Po to no nariu kant be vams. S ir pažad šių pav vėliau. Nauja tams iš pirm., K. J. Kase Narusev noraitė, Salukas žaislų k. Velonišk. F. Gust. Nutar laukiant lin nuta gerai pa. Lapkr. Są-ga 27 pasilink pagerbti kun. V. mimo di n-nia On no publi ta Lietu smindan miršo ir Viena žodžių, dis, ir g ta Lietu Aukoj Petras Kun. Po \$2 kauskas. Po \$1 Klimavi Glestautė Markun Vaicaiti Kasputi Martink P. Joku A. Bube Stankie Leškien Smull Auka p jai. Garbe jautimą nei, Lie progų. Lapkr. Kr. Rėn nesinį s beta ka Kr. Rėn tilius iš jau yra Svetkar nuo bal 17 d. T dvi g P-as A. orkestru kai auk gėrimus \$106.05.